

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АГРОПРОМИСЛОВОГО ВИРОБНИЦТВА

Фегер А. І.

Науковий керівник -д.е.н., проф. Шабінський О.В.

Харківський національний технічний університет сільського господарства

імені Петра Василенка. Харків, Алчевських, 44

кафедра «Організації виробництва, бізнесу та менеджменту»

E-mail: kaf.org07041997@gmail.com

Україна, маючи у своєму розпорядженні необхідний виробничий потенціал для стабільного забезпечення населення продукцією сільського господарства, істотно відстає від розвинених і деяких країн, що розвиваються. Вузькість товарних асортиментів АПВ, а також невисока ефективність виробництва обумовлені повільним освоєнням ресурсозберігаючих технологій і неглибокою переробкою продукції в результаті технологічної відсталості, недостатньо високою ціною сировини й матеріалів, низкою інноваційною сприйнятливістю галузі, а також нерозвиненістю культури споживання аграрної продукції.

Значні труднощі розвитку галузі у період системної трансформації призвели до відставання вітчизняних аграрних підприємств у сфері застосування інструментів інноваційного менеджменту, що на фоні прискореного технологічного розвитку світового АПВ створює додаткову загрозу конкурентоспроможності вітчизняних виробників.

Істотними проблемами для інноваційного розвитку галузі є диспаритет цін на промислову й сільськогосподарську продукцію, а також невисокий у порівнянні з розвиненими країнами рівень державної підтримки АПВ.

При цьому можуть бути виділені три групи факторів, що визначають економічну ефективність аграрного виробництва: інституціональні, економічні й науково-технічні.

Ключова роль науково-технічної групи факторів у сучасних економічних умовах підтверджується характером проблем ефективності аграрного виробництва в Україні: більшість причин низької економічної ефективності аграрного виробництва мають науково-технологічну природу й через систему причинно-наслідкових зв'язків впливають на економічні фактори.

Трансформація агропродовольчої системи України сформувала такі особливості вітчизняного аграрного виробництва, як дефіцит продуктових і ресурсних інновацій, що створило ряд загроз технологічного характеру. Результатом дезорганізації інституціональної й науково-технічної сфер стало зниження економічної ефективності аграрного виробництва, що призвело до втрати конкурентних переваг, звуженому відтворенню, посиленню продовольчої й технологічної залежності, нераціональному використанню ресурсів.

Удосконалювання виробництва на основі досягнень технічного прогресу дозволить не тільки одержати прямий економічний ефект, але й згладити багато проблем інституціонального й економічного характеру.